

kan filosofere om den faglige sammenhæng her, vi har boret i den, og vi er ikke kommet tæt på noget egentlig svar på det, men der er måske en eller anden sammenhæng.

Ellers kunne man jo nærmest få det indtryk, at hovedårsagen til, at man havde valgt at lægge det under Forsvarsakademiet, var, at det var et af de få forskningsmiljøer, som var meget kritiske over for DIIS-undersøgelsen. Synspunktet kunne så være, at man på den måde måske kunne sikre, at man fik et fornuftigt resultat set ud fra Dansk Folkepartis og statsministerens holdning. Det, man jo skal huske på, er, at der er en dyb bitterhed blandt borgerlige politikere over 1980'erne, hvad den daværende oppositionsleder, hr. Anders Fogh Rasmussen, gav udtryk for, da han skrev et forord i en bog udgivet af hr. Bertel Haarder med titlen »Hvem holdt de med?«.

Der kunne man læse, at mange mennesker af borgerlig observans følte en betydelig grad af bitterhed over det, de oplevede under den kolde krig, og at der derfor var et behov for et opgør med de kræfter, der under den kolde krig gik Sovjetunionens og Warszawapagtens ærinde, et opgør med de mennesker, der ikke var i stand til at forstå, at der nu engang er forskel mellem en ven og en fjende. Den kulturkamp, den ideologiske kamp, indgår det her forskningsprojekt i.

Men jeg vil bare til sidst sige, at jeg i grunden ikke tror, at det vil være muligt for Dansk Folkeparti og regeringen at finde forskere, der leverer det, de ønsker, og derfor kan historikerne i dette land glæde sig, for der vil også i de kommende år komme ekstraordinære bevillinger til historiske forskningsprojekter om den kolde krig finansieret som en del af den betaling, Dansk Folkeparti skal have.

Formanden:

Tak til hr. Per Clausen. Så er det hr. Høgni Hoydal som ordfører.

Høgni Hoydal (TF):

Vi ville i Den Nordatlantiske Gruppe gerne have været medforslagsstillere til forslaget fra forslagsstillerne her, for vi finder det meget relevant at oprette et nordisk institut for forskning i den kolde krig. Danmarks blinde øje eller Danmarks blinde vinkel er efterhånden det overordnede billede, jeg sidder tilbage med, når jeg lidt måbende iagttager udviklingen i dansk politik, om det nu er udenrigspolitik eller indvandrerdebatten eller nu også forskningspolitikken.

Det forekommer mig, at al politisk debat og alle beslutninger er udtryk for en meget enøjet og indadvendt tilgang og ser ud til kun at være del af en intern kultur- og værdikamp i det danske samfund og i dansk indenrigspolitik.

Men den kolde krig var jo en verdensorden, der havde indflydelse på mennesker og lande i hele verdens afkroge. Alle lande i verden og alle beslutningstagere orienterede sig vel på en eller anden måde i forhold til den polariserede verden mellem Øst- og Vestblokken, som man brugte alle ressourcer til at opstille.

Den kolde krig var afgørende for alle storpolitiske strategiske dispositioner, forhandlingsaftaler, militærstationer, investeringer, og dermed havde den kolde krig jo også stor indflydelse på alle landes og folks udvikling i hele denne periode fra anden verdenskrig og frem.

Derfor forekommer den aftale, der er lavet mellem Dansk Folkeparti og regeringspartierne, mig som nævnt at være et udtryk for Danmarks blinde vinkel og Danmarks blinde øje. For hvordan kan man forske i den kolde krig ud fra et så afskærmet kommissorium, som man har opstillet i den her økonomiske aftale, hvor man vender det blinde øje til den omgivende verden – om det så er de nordiske lande eller den omgivende verden som helhed, som selvfølgelig har haft umådelig stor indflydelse på alle Danmarks dispositioner i hele den kolde krigs æra? Hvordan kan man forske i den kolde krig og den kolde krigs konsekvenser, og hvordan kan vi lære af den kolde krig, hvis man fra dansk side også kemisk har rensset undersøgelserne for Færøerne og Grønland, der som nævnt udgør 97 pct. af det, man i dansk optik kalder for dansk territorium? Det synes jeg er umådelig underligt og beskæmmende.

KL 15.00

Det forekommer mig, at formålet med det forslag, som regeringspartierne og Dansk Folkeparti er kommet med, ikke er, at man vil lære af den kolde krig. Det virker, som om man vil genopstille de fjendebilleder, der lå bag hele den kolde krig, genopdyrke dem – om det så er med nye aktører og nye blokke – og så igen få hele den proces med en polariseret verden.

Men vi ved jo fra anden forskning uden for Danmark, at Færøerne og Grønland f.eks. har haft umådelig stor betydning for danske politikere og regerings dispositioner fra anden verdenskrig og fremefter. Vi ved jo, at Danmark i sit forsøg på at finde en rolle i den kolde krigs ulyksaligheder, i balancen mellem stormagterne, har